

[Kirsten Jacobsen]

Jeg er nødt til at sige til fru Grete Schødts, som spurgte, om det ikke var en menneskeret at have en bolig efter de normer, der findes i ældreboligloven, at det er 65 forkromede kvadratmeter med selvstændigt køkken og bad. Det kan da godt ske, at det er en menneskeret, men der er bare ingen af de gamle, der har brug for det, for de er for syge, for svage eller for demente. Det, de har brug for, er, at der er tryghed og pleje, et tilstrækkelig højt normeret personale, en forstander på plejehjemmet, som de er vant til, og at de ikke får opkrævninger på huslejestigninger, ændringer i boligstøttere-gler og meget andet, som de overhovedet ikke har nogen forudsætning for at forstå. Så længe man vil bruge ældreboligloven på den svage gruppe, lægger fru Grete Schødts op til, at man forlanger, at de skal kunne forstå almindelige lejestigninger og varsler, hvordan man går til Lejernes LO, hvordan man klager, hvordan man får beregnet boligstøtte og alt muligt andet.

Er det en måde? Er det overhovedet noget at udsætte den gruppe mennesker for? Det plejer fru Grete Schødts ikke at synes, men det synes Socialdemokratiet altså som sagt i dag, hvor det er i regering.

Tredje næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Vi går videre i ordførerrækken.

Karen Højte Jensen (KF):

Jeg kan ikke lade være med at sige, at fru Kirsten Jacobsens sidste bemærkning kunne lyde, som om fru Kirsten Jacobsen går ind for, at de ældre i vort samfund fortsat skal have lomme penge; men det er ikke den snak, vi skal have i dag.

Jeg vil gerne sige, at Det Konservative Folkeparti mener, at det er vigtigt at sikre vore ældre gode og trygge boforhold. Fremskridtspartiet ønsker igen, som det allerede er fremgået, at gøre det muligt at bygge plejehjem inden for bistanndsloven.

Som vi alle ved, var der i 1987 bred enighed i Folketinget om, at alt ældreboligbyggeri nu skulle ligge i Boligministeriets regi. Jeg vil gerne understrege, at gode og trygge boliger som dem, Fremskridtspartiet, Det Konservative Folkeparti og vist alle andre gerne vil have, faktisk kan opføres i dag, som også fru Grete Schødts har været inde på. Det er nemlig så-

dan, at kommunerne efter de gældende regler har fuld frihed i valg af boligtype og serviceniveau og derfor kan etablere plejehjemslignende boliger og service nøjagtig i det omfang, det ønskes.

Men indrømmes må det, at myten om, at der ikke efter 1987 har kunnet opføres plejehjem, har floreret i debatten. Det er tilsyneladende fortsat nødvendigt at understrege, at efter ældreboliglovens § 4 kan kommunalbestyrelser beslutte, at ældreboliger ikke forsynes med selvstændigt køkken, og så er vi altså tilbage ved de plejehjemslignende boliger, som vi vel alle er enige om der er behov for. Den mulighed blev netop åbnet af hensyn til de kommuner, der også efter 1. januar 1988 ønskede at opføre plejehjemslignende boliger, men det er da givetvis rigtigt, som socialministeren sagde, at kommunerne ikke har brugt den mulighed i vid udstrækning, og det tror jeg hænger sammen med fleksibiliteten, da der er mange kommuner, der har ment, at hvis man også havde et køkken til rådighed, kunne man have forskellige ældre boende sammen.

Socialministeren sagde, at der ikke er bygget § 4-boliger svarende til antallet af nedlagte plejehjemspladser, og det er givetvis rigtigt, men jeg tror, at det er vigtigt for ligesom at få sat tingene på plads, at vi samtidig får socialministeren til at bekræfte, at der alt andet lige er opført langt flere ældreboliger, end der er nedlagt plejehjemspladser. Jeg mener altså ikke, at der er behov for den lovændring, som Fremskridtspartiet har foreslået.

Jeg har ofte fremført både her og andre steder, at kommunerne naturligvis skal stille den nødvendige pleje og praktiske bistand til rådighed – ingen tvivl om det – og at den skal være afpasset efter de ældres behov. Jeg lyttede til fru Grete Schødts, som ønskede at forhøje normeringerne, og jeg vil godt spørge, om man nu fra regeringens side ønsker en central fastsættelse af normeringen i kommunerne, og dertil vil jeg føje spørgsmålet: Hvor mange penge ønsker man så at give kommunerne som kompensation? Mit næste spørgsmål lyder: Hvis det er et krav herindefra, hvor skal disse penge så findes? Vi ved, at kommunerne for et par år siden fik ekstra tilskud netop for at opfylde de ældres behov.

Jeg har glædet mig over at konstatere, at kommunerne frem til 1994 planlægger fem nye